

# Země někoho a rozvíjení milostného vztahu s živou zemí

Jakub Orel Tomáš nám ve své práci, která je skutečně prací, dává nahlédnout do světa, který je mnoha lidem dnes již cizí, resp. *(od-)z-cizený*. Tento *z-cizený* svět lze zahlédnout ve slovech, jako je např. „krajina“ anebo „příroda“. Zní to jednoduše, ale je to složité. Ne nadarmo se tak má správně v bádání postupovat od věcí složených (čti složitých) k věcem jednoduchým (čti dokonalým). Předložení *z-cizeného* světa, ve kterém je ještě krajina plná tělesnosti a užití jednotící smysluplné (zaměřené za *smyslové*) symboličnosti, je nám tajenkou vhozenou do útrob galerijních systémů a trhů s uměním.<sup>1</sup>

Milující tělo krajiny zní. A jaká je to hudba hlíny nad zemí? Těžké a zhrublé tóny rozeznávají drnčením v těle paletu krajiny. Paletou zde míníme něco na způsob klaviatury. Je to však povytce *zamlženo*, uschováno pod nánosy bahnitých lesních cestiček, po kterých se těžce prochází. Když však překonáme těžkosti cesty a necháme se vést, přicházíme k pramenům. V prehistoricky prekulturní snaze tak nejlépe vyniká prapůvodnost a originární danost překonání vzdáleností, jako by zde chybělo ustanovení linearitu písma a záznamu písma, jdeme *před-písmo* a mohutnost jeho záznamu. Máme tak písmo nepsané, písmo originární, které v subjektu objevuje pozadí (za ním). Interference tak předbíhá trajektorie dělení a jsme vrženi do „anamnésis“, kde *apatheia* je rozbouraná asimilací gest. Simulákrum se také prolíná. Je však zrušeno v pozitivnosti odmítnutí strukturovanosti, je zrušeno dříve, než se může objevit. Je *z-cizeno* v před *od-z-cizení* dříve, než může být. Techničnost nevstupuje, je předběhnuta, dáváme se prekulturním snahám, originární danost překonání vzdáleností, ono transgresivní ustavování smyslu v jeho nedosažitelné blízkosti.

K ústům pak patří to, co je kategoricky teplé a duševní, teplé a hřejivé však ve smyslu původní percepce barev a tedy souvisí s proudem *světla*. To, co je tedy takové, jakožto tedy světelné, to je duševní. Říkám, že voda a víno s absencí oleje.

*pro expozici v Galerii Kabinet Chaos ve Stříteži*

*napsal Filip G. Martinek*

*9. listopadu 2018*

---

<sup>1</sup> Jakub Orel Tomáš o tom sám něco ví, neboť pracuje v brněnském Domě umění. Tam pracoval již i za doby svých studií v ateliéru prof. Tomáše Rullera na brněnské Fakultě výtvarných umění VUT. Než na FaVU přišel, tak studoval filosofii a filmovou vědu na Filosofické fakultě UP v Olomouci. Od dob jeho studií jej provázela hudba, kterou možná v počátku spíše poslouchal a posléze i sám skládal a hrál. Zpíval a hrál, až se nakonec stal bardem, či možná v soudobé situaci je na správné cestě k ustavení se rapsódem. Životopisný výčet není na škodu, neboť nám prozradí, co asi tak vstupuje do života, co si nese a co vhodí „z“ „a“ do *z-cizeného* světa právě on. V Chaosu tak, i mimo něj, nalezneme inspirace a aspirace směrem od přírodní filosofie, přes videoart k akci.